

Год. XX.

МАРТЪ, 1911.

Кн. III.

Къмъ зимата

Зимо люта,
мразовита,
я иди си,
отнеси си
снѣговетѣ,
ледоветѣ,
че ми вече
ти додѣя,
че на пролѣтъ
се надѣя —
мила пролѣтъ
благодатна,
пролѣтъ златна.
Топълъ вѣтъръ
да повѣе,
ярко слънце
да огрѣе,
всѣко сърце
да съгрѣе.

Да събуди
сѣмената
въвъ земята;
да поникне
вечъ трѣвата,
да разлистне
и гората,
да разцвѣннатъ
и цвѣтята
съ мирись блага,
съ хубость драга
да изпълнятъ
и гората,
и полето.
Всичко живо
подъ небето
да се радва
и да пѣе,
и честито

да живѣе . . .

И. П.